

Ja era hora!

written by Pere Grau i Rovira | 19 de març de 2024

Aquest és el primer sospir d'alleujament que a hom se li escapa després de llegir la notícia del final de la llarga agonia del govern Aragonès. No soc pas jo ni de bon tros el més indicat per analitzar quins càlculs han portat ERC a fer ara aquest pas, en lloc de salvar encara la legislatura amb un acord amb Junts. Però sigui com sigui, ja era hora que els electors tinguéssim altra vegada l'oportunitat d'intentar que, per aquest pedregar, el carro vagi per on vol la majoria.

Tots els que em fan l'honor de llegir-me saben per on van les meves preferències de "puigdemontista per reflexiva convicció". Però també saben que mai m'he alegrat de les equivocacions d'ERC (deixem noms a part) ni del pou on s'ha ficat, i que encara desitjo que el partit sigui capaç de fer un viratge total, fora de les picabaralles i del vol arran de terra, i torni a ser un partit del qual a Madrid no se'n puguin riure més o menys descaradament. Ara com ara, no m'estranyaria gens que el 12M, ERC rebi altra vegada una patacada notable. Però aquest, deixem-ho clar, no és el tema.

El meu article a l'[Unilateral del 31 de gener](#), l'acabava dient que quan toqués votar altre cop (i ara sabem quan serà) no es quedés ningú a casa, en "una inactivitat que només afavorirà els nostres contraris". I deia també, i ho repeteixo avui molt encaridament, que tothom voti, ni que sigui allò que cregui menys dolent. Però que no cedeixin terreny a PP i a Vox a casa nostra. Tant de bo que tots els decebutos ho tinguin en compte i no facin involuntàriament el joc als "menjacatalans" de l'"A por ellos".

En aquest moment, intentar fer una predicció de possibles resultats electorals no té sentit. És una equació amb massa incògnites. Com per exemple si els nous partits en aquests dos mesos escassos fins al 12M, poden muntar-se amb una mica de

cara i ulls o no. Com per exemple, quin impacte pot tenir Puigdemont segons pugui tornar o no. I aquí, que ningú no s'enganyi. El nostre president legítim (encara ho és, ens agradi o no a molts) ha de comptar amb totes les males jugades possibles per part de la caverna espanyola i no solament per part dels guerrillers amb toga. Cal molta valentia personal i molta passió pel país, per exposar-se a tots els riscos que poden esperar-lo.

Pel que fa als nous partits, jo desitjaria (per poc probable que ara sembli) que aconseguissin algun escó al nou Parlament. A part que així aquests escons no se'ls emportarien els espanyolistes, serien un reforçament per un president de la Generalitat clarament independentista de paraules i fets, contra possibles maniobretes internes dels "pragmàtics" (llegeixis: autonomistes), de posar bastons a les rodes del carro.

En aquestes, més o menys, vuit setmanes fins a les eleccions, hi haurà un soroll mediàtic eixordador, hi haurà moltes cortines de fum i molts intents de fer passar bou per bèstia grossa. Crec, però, que una setmana abans –per dir algun termini arbitrari– hi haurà prou coses clares, com perquè cadascú pugui decidir (a contracor o no) a qui donar el vot. I els necessitem TOTS. Per enfortir aquell (sigui qui sigui) que ens vulgui portar de debò a l'autodeterminació. Per enfortir la causa catalana, davant d'una Europa que aquesta vegada s'ho mirarà amb més atenció que mai. Per aprofitar una ocasió que si es perd trigarà molt, molt, a repetir-se. I seria imperdonable que es perdés ja de bon començament per culpa de nosaltres, per culpa dels electors. I per això cap de nosaltres no s'ha de cansar de repetir una vegada i una altra allà on sigui, allà on pugui: el 12 de maig, TOTS A LES URNES!